

УВОД

Еволюционните идеи са възникнали още в дълбока древност. Те може да се намерят в мислите на древни философи от Индия, Китай Месопотамия, Египет и Гърция. Така например древноиндийските философи от I в. пр. н. е. приемат идеята за еволюцията на целия материален свят. Както сочи Н.В. Тимофеев - и дори в още по – стари текстове може да се проследи идеята за еволюцията за произхода на човека от “човекообразни” маймуни. Древногръцките философи – материалисти от V –IV в. пр. н. е. поставят въпроса за разумни същества по пътя на прости комбинации, от които голямо мнозинство загиват, но са се запазили единици, които, като се размножавали, са давали нови по-подходящи комбинации.

Пръв Ж.Б. Ламарк създава цялостна теория за еволюцията на организмите. В нея той се опитва да разграничи предпоставките за еволюцията от механизмите на нейното осъществяване. Като предпоставки Ламарк приема наследствеността и изменчивостта на организмите и това е изиграло огромна роля през епохата на натурфилософските идеи. Като механизъм, като движеща сила Ламарк сочи “вложена от твореца вътрешна сила” за прогресивното усъвършенстване, която води да наличието на целесъобразност при реагиране на изменящите се условия на средата. От една страна той приема невероятната пластичност на живите организми, а от друга допуска в качеството на движеща сила на еволюцията някаква нематериална субстанция – “живата сила”. По такъв начин със своята теория Ж.Б. Ламарк само декларира съществуването на еволюцията, но не предлага научно обяснение, всъщност тя е неизбежен естествен процес в живата природа.

ИЗЛОЖЕНИЕ

Човекът, който излага еволюционната теория във вида, в който тя сега се защитава, е младия английски природоизследовател Чарлз Дарвин се присъединява към експедицията на борда на кораб на име “Бигъл”, който потегля от Англия през 1831 г. и в продължение на 5 години обикаля различни краища на света. Тази обиколка дала на Дарвин възможност да наблюдава множество удивителни природни явления. Първото чудо на природата за него били странни създания, обитаващи Галапагоските острови / близо до бреговете на Еквадор/. Това били гигантските костенурки, които 100 пъти превъзхождали по тегло, костенурките населяващи близкия континент Южна

Америка.Островите са били и дом на внушителни по размер морски и сухоземни игуани. Двата вида игуани напомняли обичайният вид игуани живеещи в Южна Америка, но всеки вид е имал своя неповторима морфология, физиология и поведение. Същото се отнася и за много други видове, които са населявали острова. Дарвин бил силно впечатлен от чинките/ вид птици/ които вижда на островите Галапагос.

Той счита, че различията в човките на тези птици са се появили в резултат на адаптацията им към околната среда. Изхождайки от тази идея, той предполага, че в основата на произхода на всички видове лежи понятието “ адаптация към околната среда”. В Аржентина Дарвин намерил вкаменелости на мегателия, тези великани със своя ръст подобен на слон не са се запазили като вид в Южна Америка, нито където и да било другаде, но в горите на този континент все още може да се срещнат видове с много малки размери подобни на играчка мече- дървесен ленивец. По време на своето пет годишно плаване Дарвин достигнал до Австралия, където голяма част от бозайниците принадлежали към “ торбестите”. За разлика от висшите видове / плацентораждащи/, при които храненето на потомството става вътреутробно чрез специален хранителен орган – плацента. Торбестите раждат своите малки преди окончателното развитие на ембриона.Те живеят в “торбата” на майката и намират там топлина и безопасност. От многочисленото поколение много малко то тях успявали да достигнат “торбата” където можели да оцелеят. Болшинството от родените торбести умират. Извън Австралия този вид е голяма рядкост. Най известният е опусум. В Австралия Дарвин разбрал, че местните плацентови млекопитаещи са малк, а торбестите заемат голямо екологично пространство, които в останалата природа заемат плаценто-раждащите. Например кенгуруто заема място, което в Америка,Африка и Азия заемат антилопите. Но Дарвин го очаквал още един странен феномен.Два местни вида /птичечовка и ехидна/ са еднопроходни т.е. бозайници, които снасят яйца.В същото време торбестите са рядкост извън пределите на Австралия и обкръжаващите я острови, докато еднопроходните отсъстват въобще. Торбестите макар и рядко се срещат и в други части на света, докато топлокръвните покрити с козина четириноги, които снасят яйца могат да се открият само в Австралия. Двукраки топлокръвни яйце-снасящи съществуват навсякъде и в голямо количество, но те не приличат на еднопроходните. Клюна на птичечовката само външно наподобява клюна на някои водни птици. Физиологията на размножаване на

-3-

еднопроходните е най- сходна с тази на студенокръвните четирикраки представители на риптилиите. Те посочват връзката между видовете не просто в рода и семейството,

техните характеристики са присъщи на два отделни класа млекопитаещи бозайници и рептилии, за Дарвин това се оказва много важно парче от мозайката.

За дядото на Чарлз Дарвин, Еразъм Дарвин предполагал, че всичко живо е свързано с общ произход от един общ прародител. Един от аргументите в полза на тази идея би могло да бъде съществуването на преходни форми на всяко от таксономичските нива. Фауната на о. Галапагос толкова приличаща на континенталната, но в същото време имаща толкова странни особености, потвърждава теорията за образуването на нови видове от общ предшественик. Сходството между изкопаемите гигантски ленивци и сега живеещите дървесни ленивци свидетелстват в полза на предположението, че много преходни форми са измрели оставяйки след себе си следи във вид на изкопаеми останки. Еднопроходните ни показват какви са били преходните форми между рептилиите и бозайници, а торбестите представляват преход от еднопроходните към плацентораждащите бозайници. Много сходни екологични ниши се заемат в Южна Америка, Галапагос и Австралия от съвършено различни живи същества, всяко от което се явява потвърждение на теорията, начало на която дава Еразъм Дарвин. Съгласно нея, тези организми които по – добре се адаптират в средата, с времето се изменят. Какво не се е отдало на Еразъм Дарвин – това е да предположи механизъм, как се порождаат тези адаптивни изменения. Това става съдба на неговия внук Чарлз, които първи обяснил произхода на безчислените жизнени форми на планетата. Връщайки се в Англия, Дарвин намерил липсващите детайли от мозайката. Прогресиращото изменение на едни видове и тяхното превръщане в съвършено други- феномен, не е уникален за естествената среда. Много съотечественици на Дарвин имали впечатляващ успех във развъждането на различни растения и животни с точно определени характеристики. Тяхната техника наречена селекция/ отбор/, се състои в съхраняване и развъждане само на тези екземпляри животни и растения, у които присъствали определени желателни свойства. Механизма лежащ в основата на тези изменения бил процеса на подбор осъществяван от човека целенасочено и съзнателно. Дарвин видял, че измененията на организмите в природата е резултат от съвсем друг селективен процес. Какво е това за процеса, Дарвин разбрал след като прочел труда написан от английският политикономист Томас Малтус

-4-

през 1798г. Той открил, че способностите на хората и другите същества да се възпроизвеждат превишават техните способности да добиват храна за потомството си. Малтус предположил, че населението има тенденция да нараства с геометрична прогресия, а хранителните ресурси остават на същото ниво или в повечето случаи растът с аритметична прогресия. От негова гледна точка неизбежната катастрофа в резултат на този процес можела да бъде предотвратена със морални забрани / полово

въздържание/, а в случай на провал – война, глад и болести.” Склонност на всяко живо същество за неимоверно размножаване “ – опасенията на Малтус стават ключов елемент от мозайката. После, когато всички останали елементи застанали на своите места, съединени в една всеобхватна картина наречена, “Теория за естествения отбор” на Дарвин или, както става известна по –късно “Еволюционната теория на Дарвин”.

Дарвин дълго отлагал представянето на своята работа, докато не получил писмо от Алфред Ръсел Уолс през 1858г. В писмото били показани общите принципи на естествения отбор, почти така, както в по-голямата част от незавършените ръкописи на Дарвин. Когато Дарвин прочел ръкописа, бил силно обезпокоен и се обърнал за помощ към свои видни приятели, които направили всичко възможно, теорията за естествения отбор да бъде свързана с името на Дарвин.

Основни положения в теорията на Дарвин

1/ Организмите дават многочислено поколение, превъзхождащо по численост популацията на родителите.

2/ Индивидите в рамките на популацията притежават широка вариативност във физиологическите си и поведенчески качества.

3/ В следствие на това, някои от тях се оказват силно приспособими към живот и размножаване, така както у други тези способности са занижени.

4/ И заради предимствата в оцеляването и размножаването обособени с определени характеристики, тези адаптивни черти ще се появяват във всяко следващо поколение все по често.

5/Очевидно, че в резултат на естествения отбор, определено количество изменения може да отнесе към вид различно / от други популации/ размножаване. Тогава има образуване на нови видове.

Теорията за естествения отбор формирана от Дарвин преди 150 г.,била по своему правилна, но през XIXв. не съществувала наука, като генетика, а теория на гените – ключа към обяснение на теорията за естествения отбор.

-5-

Опровержение на теорията на Дарвин

Когато Дарвин разработва тази теория, той излиза с предположението:

“ Развитие на живата материя зависи от борбата за оцеляване. По- силният побеждава. Според Дарвин в природата съществува безмилостна борба за оцеляване. По –силният побеждава по- слабият и това дава възможност да се осъществи развитие. Под заглавието, което дава на книгата си “ Произходът на видовете”-“Произходът на видовете със средства на естествения отбор, или запазването на благодетелстваните раси в борбата за живот” обхваща този възглед. Нещо повече, Дарвин смятал, че “борбата за оцеляване”също така се осъществява и между човешките раси. От гледна точка на Дарвин благодетелстваните раси са европейците. Африканците или азиатците изоставали в борбата за оцеляване. Източник на вдъхновение на Дарвин била книгата на Т. Малтус “Есе за законите на населението”. Малтус изчислил,че човешкото население,оставено само да се оправя, нараснало бързо. Според него единствените фактори, които държат населението под контрол, са бедствията като войни,глад и болести. С една дума, според неговото твърдение някои хора трябва да умрат, за да може други да живеят. Съществуването приема значението на “постоянна война”. Повлиян от тези концепции, Дарвин приложил представата за борба върху цялата природа и предположил, че победител от тази война за съществуване или за най- силният. Нещо повече, той твърдял, че т.нар. борба за оцеляване е един справедлив и неизменен природен закон.Разпространяването на тези концепции, които водят хората към една жестокост и безпощадност, коства на човечеството през XX-ти в. една тежка цена.

Към какво води “закона на джунглата”: фашизъм

Докато през XIX-ти в. дарвинизма подхранвал расизма, той формирал основата на една идеология: нацизма, която през XX-ти в. се развила и удавила човечеството в кръв. В нацистките идеологии може да се забележи силното дарвинистко влияние. Когато човек разглежда тази теория, която бива детайлизирана от А. Хитлер и А. Розенберг, то той се натъква на такива понятия като “естествен отбор”, “селектирано чифтосване” и борба за оцеляване между расите, които биват повтаряни множество пъти в “Произходът на видовете”. Когато Хитлер озаглавява своята книга “Маята борба”, Той бива вдъхновен от дарвинистката борба за оцеляване и принципа, че най-силния побеждава. Той говори подробно за борбата между расите. Втората

-6-

световна война, която започнала с нацистката агресия, коствала 55- милиона човешки живота. Това, което лежи в основата на огромната трагедия в световната история, е представата на дарвинизма за “борбата за оцеляване”.

Връзката : дарвинизъм и комунизъм

Докато фашистите са разположени на дясното крило на социалния дарвинизъм, лявото крило е заето от комунистите. Маркс и Енгелс основателите на комунизма прочели “Произходът на видовете” и били изумени от неговото “диалектично материалистическо” становище. Своята книга “Диалектика на природата”, която пише под въздействието на Дарвин, Енгелс изпълнил със суперлативи за Дарвин и се опитал самия той да допринесе за теорията в главата “Ролята, която трудът изиграва за прехода от маймуна към човек.” Руските комунисти, които последвали пътя на Маркс и Енгелс, такива, като Плеханов, Ленин, Троцки и Сталин били съгласни с еволюционната теория на Дарвин. Плеханов, който е смятан за създателя на руския комунизъм, третира марксизма, като “Дарвинизъм в своето приложение към социалната наука”. Троцки казва: “Откритието на Дарвин е най-големият триумф на диалектиката в цялата сфера на органичната материя”. Мао, който положил основите на комунистическия режим в Китай и убил милиони хора, открито твърдял, че “китайският социализъм се базира на Дарвин и еволюционната теория.” Накратко, между еволюционната теория и комунизма съществува неразрушима връзка. Теорията твърди, че живите организми са плод на случайност и осигурява тъй наречената научна подкрепа на атеизма. Ето защо

комунизмът, който е една атеистична идеология, е свързан толкова здраво с дарвинизма. Нещо повече, еволюционната теория застъпва твърдението, че развитието в природата е възможно благодарение на борбите и подкрепя представата на “диалектиката”, която е основен принцип на комунизма. Ако си представим комунистическите представи за “диалектичната борба”, които станали причина за смъртта на около 120 милиона души през ХХв., като една “машина за убийства”, то тогава ние бихме разбрали по-добре размера на катастрофата, която дарвинизма е причинил на планетата.

Дарвинизъм и тероризъм

Както видяхме до сега дарвинизмът е в основата на различни идеологии на насилие. Наред с тези идеологии обаче дарвинизмът също така очертава едно “морално разбиране” и “метод”, които би могъл да повлияе на различните виждания за света. Основната

-7-

представа, която стои зад това разбиране и метод, е “да убиваме тези, които не са от нас”.

Ние мажем да обясним това, по следния начин: в света съществуват различни вярвания, миросгледни и философии. Те могат да гледат един на друг по един от двата начина:

1/ Могат да уважават съществуването на тези, които не са от тях, и да се опитат да проведат диалог с тях, като използват човешки метод

2/ Могат да изберат да се сражават с другите и да се опитат да осигурят предимство, като им нанесат вреди. С други думи, да се държат като животни.

Ужасът, който ние наричаме терор, не е нищо друго освен едно изразяване на втория мироглед. Когато разглеждаме различията между тези два подхода, ние можем да видим, че представата за "човека като едно борбено животно", която дарвинизма умишлено налага върху хората, има осолено влияние. Индивидите и групировките, които избират пътя на борбата, може никога да не са чували за дарвинизма и принципите на тази идеология. Но в края на деня те се съгласяват с един възглед, чиято философска основа почива на дарвинизма. Това, което ги кара да повярват в правотата му са основаните на дарвинизма лозунги като "В този свят силният оцелява", "Големите риби поглъщат дребните", "Войната е целомъдрие" и "Човек напредва чрез воденето на войни". Ако махнем дарвинизма, това ще бъдат едни празни лозунги.

Правейки една съпоставка на с какво е допринесла теория на Дарвин и с какво е навредила лично на мен ми се щеше тя да беше останала на някоя стара лавица потънала в прах. Много от извиненията за грешките в политически аспект, смъртта на милиони хора та и до днешни дни са в следствие на може би криво разбраната еволюционна теория на Дарвин.

d bl♦♦ ♦♦ 1♦ 0♦ ħk♦ h>j♦ -bottom:solid black 1.0pt;border-right:none; mso-border-top-alt:solid black .5pt;mso-border-top-alt:solid black .5pt; mso-border-left-alt:solid black .5pt;mso-border-bottom-alt:solid black .5pt; padding:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt'>

1

10

имат

-

0

Анализ:

От горе посочените изследвания (в табл.№1 и табл.№2) насочвам вашето внимание, своя заключителен анализ от изследването за невротизма при деца от 3 до 6 годишна възраст. За целта съм анализирала две групи деца от по-десет момичета и десет момчета за склонност към невротизъм или липса на такъв.

Първата група деца – момичета имат следните резултати: нямат невротизъм осем деца, а съмнителен – две деца.

Втората група деца – момчета имат следните резултати: нямат невротизъм – девет деца, а съмнителни – едно дете.

При двете групи – момичета и момчета в графа – имат невротизъм наблюдаваме отрицателни резултати.

Крайно заключение в процентно отношение при момичета и момчета е 20% към 10% което следва, че разликата е 10% между момичета и момчета.

Дотук направените анализи показват, че детския невротизъм във възрастта от 3 до 6 години е много слабо проявен.

“Докато здравето дете се развива с чувство за принадлежност към здраво и грижовно семейство, детето отгледано от невротични родители, става изключително несигурно и страхливо и разглежда света като враждебен застрашаващ. С тази цел детето отхвърля топлите и спонтанни в заимоотношения с другите хора в полза на манипулирането им за своя полза.

Така здравето търсене на себереализация е заместено от всепоглъщащ стремеж към сигурност – основния признак на невротизма – стр. 123 в “Енциклопедия по – психология”.

